

" মৰমৰ সন্তানসকল – ভাৰতবাসীক এইটো সিদ্ধ কৰি শুনোৱা যে শিৱ জয়ন্তীয়ে হৈছে গীতা জয়ন্তী , গীতাৰ দ্বাৰা আকৌ কৃষ্ণ জয়ন্তী হয় "

প্ৰশ্ন: যিকোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ মুখ্য আধাৰ কি? ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকে কোনটো কাৰ্য নকৰে যিটো পিতাই কৰে?

উত্তৰ: যিকোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে পবিত্ৰতাৰ বল লাগে। সকলো ধৰ্ম পবিত্ৰতাৰ বলেৰে প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। কিন্তু কোনো ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপকে কাকো পবিত্ৰ কৰি নোতোলে কিয়নো যেতিয়া ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয় তেতিয়া মায়াৰ ৰাজ্য হয়, সকলোৱে পতিত হ'বই লাগিব। পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলা – এয়া পিতাৰে কাম। তেৱেঁই পাৱন হ'বলৈ শ্ৰীমত দিয়ে।

গীত: এই পাপৰ দুনিয়াৰ পৰা ... (ইচ পাপ কি দুনিয়া চে .....)

ওঁম শান্তি। এতিয়া সন্তানসকলে বুজিলে যে পাপৰ দুনিয়া কাক আৰু পুণ্যৰ দুনিয়া অথবা পাৱন দুনিয়া বুলি কাক কোৱা হয়। বাস্তৱত পাপৰ দুনিয়া এই ভাৰতেই হয় আৰু ভাৰতেই আকৌ পুণ্যৰ দুনিয়া স্বৰ্গ হয়। ভাৰতেই বৈকুণ্ঠ আছিল, ভাৰতেই ৰৌদ্ৰ নৰক হৈ পৰিছে কিয়নো কাম চিতাত জ্বলি থাকে। তাত কাম চিতাত কোনেও নজ্বলে, তাত কাম চিতা নাথাকেই। এনেকৈও কোৱা নহ'ব যে সত্যযুগত কাম চিতা থাকে, এয়া বুজিবলগীয়া কথা নহয় জানো। প্ৰথমতে প্ৰশ্ন উদয় হয় ভাৰত যি পতিত-দুখী আছিল সেই ভাৰতেই নিশ্চয় পাৱন-সুখী আছিল। এনেকৈ কয়ো যে আদি সনাতন হিন্দু ধৰ্ম আছিল। এতিয়া আদি সনাতন বুলি কাক কোৱা হয়? আদি মানে কি আৰু সনাতন মানে কি? আদি মানে সত্যযুগ। তেন্তে সত্যযুগত কোন আছিল? এয়াতো সকলোৱে জানে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। নিশ্চয় তেওঁলোকে কাৰোবাৰ সন্তান হ'ব যি আকৌ সত্যযুগৰ মালিক হ'ল। সত্যযুগ স্থাপনা কৰোঁতাজন আছিল পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেওঁৰ সন্তান আছিল। কিন্তু এই সময়ত তেওঁৰ সন্তান বুলি নুবুজে। সন্তান বুলি বুজাহেঁতেন পিতাক জানিলেহেঁতেন, কিন্তু পিতাকতো নাজানেই। এতিয়া হিন্দু ধৰ্ম বুলিতো গীতাত নাই। গীতাততো ভাৰত নাম আছে তেওঁলোকে হিন্দু মহাসভা বুলি কয়। শ্ৰীমত ভগৱত গীতা হৈছে সকলো শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি। গীতা জয়ন্তীও পালন কৰা হয়, শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰা হয়। এতিয়া শিৱ জয়ন্তী কেতিয়া হৈছিল - এইটোও জনা উচিত। তাৰ পিছত কৃষ্ণ জয়ন্তী। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে শিৱ জয়ন্তী তাৰ পিছত হয় গীতা জয়ন্তী। গীতা জয়ন্তীৰ পিছত হয় কৃষ্ণ জয়ন্তী। গীতা জয়ন্তীৰ দ্বাৰাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা হয়। আকৌ গীতা জয়ন্তীৰ লগত মহাভাৰতৰো যোগসূত্ৰ আছে। তাত আকৌ আহে যুদ্ধৰ কথা। দেখুৱায় যে যুদ্ধক্ষেত্ৰত তিনিধৰণৰ সৈন্য আছিল। যাদৱ, কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱক দেখুৱায়। যাদৱে মিচাইল উলিয়ায়। তাত মদ্যপান কৰিলে আৰু মিচাইল উলিয়ালে। তোমালোকে জানা এতিয়া যথায়থ মিচাইলো ওলাই আছে। তেওঁলোকেও নিজৰ কুলৰ বিনাশ কৰিবলৈ ইজনে-সিজনক ধমকি দি আছে। সকলো খ্ৰীষ্টিয়ান লোক। তেওঁলোকেই হৈছে ইউৰোপবাসী যাদৱ। গতিকে এখন হৈছে তেওঁলোকৰ সভা। তেওঁলোকৰ বিনাশ হ'ল, নিজৰ মাজত যুঁজি মৰিল। তাতেই গোটেই ইউৰোপ আহি গ'ল। তাত ইছলামী, বৌদ্ধী, খ্ৰীষ্টিয়ান সকলো আহি যায়। ইয়াত আকৌ আছে কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱ। কৌৰৱসকলৰো বিনাশ প্ৰাপ্ত হ'ল আৰু পাণ্ডৱসকল বিজয়ী হ'ল। এতিয়া প্ৰশ্ন উদয় হয় যে গীতাৰ ভগৱান কোন, যিয়ে সহজ যোগ আৰু সহজ জ্ঞান শিকাই ৰজাৰো ৰজা কৰি তুলিলে অথবা পাৱন দুনিয়া স্থাপনা কৰিলে? শ্ৰীকৃষ্ণ আহিল নেকি? কৌৰৱটো কলিযুগত আছিল। কৌৰৱ-পাণ্ডৱৰ সময়ত শ্ৰীকৃষ্ণ কেনেকৈ আহিব পাৰে? 'শ্ৰীকৃষ্ণ জয়ন্তী' পালন কৰে, সত্যযুগ আদিত হৈছে 16 কলা। শ্ৰীকৃষ্ণৰ পিছত আকৌ ত্ৰেতাত ৰামৰ 14 কলা। কৃষ্ণ হৈছে ৰজাৰো ৰজা অথবা প্ৰিন্সৰো প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰৰো ৰাজকুমাৰ)। বিকাৰী প্ৰিন্সসকলেও শ্ৰীকৃষ্ণক পূজা কৰে কাৰণ এইটো জানে যে তেওঁসত্যযুগৰ 16 কলা সম্পূৰ্ণ প্ৰিন্স আছিল আৰু আমি বিকাৰী। নিশ্চয় প্ৰিন্সসকলেও এনেকৈ ক'ব নহয় জানো। এতিয়া আকৌ 'শিৱ জয়ন্তী'ও আছে, মন্দিৰো আটাইতকৈ ডাঙৰ তেওঁৰে সজা আছে। সেয়া হৈছে নিৰাকাৰ শিৱৰ মন্দিৰ। তেওঁকে পৰমপিতাপৰমাত্মা বুলি কোৱা হ'ব। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰো দেৱতাহে হয়।

'শিৱ জয়ন্তী' ভাৰততে পালন কৰা হয়। এতিয়া চোৱা 'শিৱ জয়ন্তী' আহি আছে। এইটো সিদ্ধ কৰি বুজাব লাগে যে শিৱকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয় অৰ্থাৎ সৃষ্টিক পবিত্ৰ কৰি তোলাঁতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। গান্ধীয়েও গাইছিল, কৃষ্ণৰ নাম লোৱা নাছিল। এতিয়া প্ৰশ্ন উদয় হয় যে 'শিৱ জয়ন্তী' তথা 'গীতা জয়ন্তী' নে 'কৃষ্ণ জয়ন্তী' তথা 'গীতা জয়ন্তী'? এতিয়া 'কৃষ্ণ জয়ন্তী' বুলিতো সত্যযুগত কোৱা হ'ব। 'শিৱ জয়ন্তী' কেতিয়া হৈছিল – সেয়া কোনেও নাজানে। শিৱতো হৈছে নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেওঁ সংগমযুগত সৃষ্টি ৰচিলে। সত্যযুগত আছিল শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰাজ্য। তেন্তে নিশ্চয়

আগতে ‘শিৱ জয়ন্তী’ হৈছিল। যিসকল ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ সন্তান চাৰ্ভিচত (সেৱাত) তৎপৰ হৈ থাকে তেওঁলোকে এই কথাবোৰ বুদ্ধিত আনিব লাগে যে ভাৰতবাসীক কেনেকৈ সিদ্ধ কৰি শুনাও যে ‘শিৱ জয়ন্তী’ তথা ‘গীতা জয়ন্তী’। আকৌ গীতাৰ পৰা হয় ‘কৃষ্ণ জয়ন্তী’ অথবা ‘ৰজাৰো ৰজা জয়ন্তী’। কৃষ্ণ হৈছে পবিত্ৰ দুনিয়াৰ ৰজা। তাততো হয় ৰাজস্ব। তাত শ্ৰীকৃষ্ণই জন্ম লৈ গীতাতো শুনোৱা নাছিল আৰু সত্যযুগত মহাভাৰতৰ যুদ্ধ আদিতো হ’ব নোৱাৰে। সেয়া নিশ্চয় সংগমত হৈছিল। তোমালোক সন্তানসকলে এই কথাবোৰৰ ওপৰত ভালদৰে বুজাব লাগে।

পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ সভা বিখ্যাত হয়। শ্ৰীকৃষ্ণক পাণ্ডৱ পতি হিচাপে দেখুৱায়। এনেকৈ ভাবে যে তেওঁ সহজ জ্ঞান আৰু সহজ ৰাজযোগ শিকালে। বাস্তৱত যুদ্ধ কৰাৰ কথা কোনো নাই। বিজয় পাণ্ডৱসকলৰ হৈছে, যাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই সহজ ৰাজযোগ শিকালে। তেওঁলোকেই 21 জন্ম সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী হৈ গ’ল। গতিকে প্ৰথমতে বুজাব লাগে, হিন্দু মহাসভাৰ লোকসকলক। সভাটো আৰু আছে - লোকসভা, ৰাজ্যসভা। এই হিন্দু সভা হৈছে মুখ্য। যেনেকৈ 3 প্ৰকাৰ সেনাৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰা হৈছে - যাদৱ, কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱ..... আৰু এয়া সংগমতে হৈছে। এতিয়া সত্যযুগৰ স্থাপনা হৈ আছে। কৃষ্ণৰ জন্মৰ প্ৰস্তুতি চলি আছে। গীতা নিশ্চয় সংগমতে শুনোৱা হৈছে। এতিয়া সংগমত কাক অনা হ’ব? কৃষ্ণটো আহিব নোৱাৰে। তেওঁৰ কি প্ৰয়োজন যে পবিত্ৰ দুনিয়া এৰি এই বিকাৰী দুনিয়াত আহিব। আচলতে কৃষ্ণটো এই সময়ত নায়েই। তোমালোকে জানা যে এতিয়া তেওঁ 84তম জন্মত আছে, কোনো কোনো লোকে আকৌ ভাবে শ্ৰীকৃষ্ণ সকলোতে বিৰাজমান হৈ আছে, সৰ্বব্যাপি হয়। কৃষ্ণৰ ভক্তসকলে ক’ব যে এয়া সকলো কৃষ্ণই কৃষ্ণ। কৃষ্ণই এয়া ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। ৰাধা পত্নীৰ হ’লে তেওঁলোকে আকৌ ক’ব মাথোন ৰাধাই ৰাধা... ময়ো ৰাধা, তুমিও ৰাধা। অনেক মত আছে, কোনোৱে কয় ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি, কোনোৱে কয় কৃষ্ণ সৰ্বব্যাপি আকৌ কোনোৱে কয় ৰাধা সৰ্বব্যাপি। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। সেই পিতা ব্ৰহ্ম অলমাইটী অথ’ৰিটি (বিশ্বৰ হৰ্তা কৰ্তা) হয় সেয়েহে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলকো অথ’ৰিটি (কৰ্ত্ত্ব) দি আছে যে কেনেকৈ এয়া সকলোকে বুজাব। হিন্দু মহাসভাৰ লোকসকলক বুজোৱা, তেওঁলোকে এই সকলোবোৰ বুজিব পাৰিব। তেওঁলোকে নিজকে ৰিলিজিয়াচ মাইণ্ডেড (ধৰ্মনিষ্ঠ) বুলি ভাবে। চৰকাৰেতো কোনো ধৰ্মকে নামানে। তেওঁলোক নিজেই বিবুদ্ধিত পৰি গৈছে। শিৱ পৰমাত্মা হৈছে নিৰাকাৰ জ্ঞান সাগৰ আৰু অন্য কাকোৱে জ্ঞান সাগৰ বুলি ক’ব নোৱাৰি। তেওঁ যেতিয়া সন্মুখত আহি জ্ঞান দিব, তেতিয়া ৰাজ্য স্থাপনা হ’ব। আকৌ এবাৰ ৰাজ্য স্থাপনা হৈ গ’লে পুণৰ সন্মুখত তেতিয়াহে আহিব যেতিয়া ৰাজ্য হেৰুৱাই পেলাব। গতিকে তোমালোকে সিদ্ধ কৰিব লাগে যে শিৱ পৰমাত্মা হৈছে নিৰাকাৰ জ্ঞান সাগৰ, ‘শিৱ জয়ন্তী’ তথা ‘গীতা জয়ন্তী’। ইয়াৰ ওপৰত নাটক কৰিব লাগে, যাতে মনুষ্যৰ বুদ্ধিৰ পৰা কৃষ্ণৰ কথা আতৰি যায়। নিৰাকাৰ শিৱ পৰমাত্মাকে পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়। শাস্ত্ৰ আদি যি ৰচা হৈছে সেয়া সকলো মনুষ্য মতৰ আধাৰত, মনুষ্যই ৰচিছে। বাবাৰতো কোনো শাস্ত্ৰ নাই। পিতাই কয় - মই সন্মুখত আহি তোমালোক সন্তানসকলক ৰেগৰ টু প্ৰিন্স (ভিক্টৰ পৰা ৰাজকুমাৰ) কৰি তোলা আৰু তাৰ পিছত মই গুছি যাওঁ। এই জ্ঞান মইহে সন্মুখত শুনাব পাৰো। সেই গীতা পাঠকসকলে যদিও গীতা শুনায় কিন্তু তাততো ভগৱান সন্মুখত নাই। এনেকৈ কয় যে গীতাৰ ভগৱান সন্মুখত আছিল যিয়ে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি গুছি গ’ল। তেনেহ’লে সেই গীতা শুনিলে কোনোবা স্বৰ্গবাসী হ’ব পাৰিব জানো? মৃত্যুৰ সময়তো মনুষ্যক গীতা শুনায় আৰু অন্য কোনো শাস্ত্ৰ নুশুনায়। এনেকৈ ভাবে যে গীতাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ স্থাপনা হ’ল সেইবাবে গীতাহে শুনায়। তেন্তে সেই গীতা এখনে হোৱা উচিত নহয় জানো। অন্য সকলো ধৰ্ম পিছত আহিছে। অন্য কোনোৱে ক’ব নোৱাৰে যে তোমালোক স্বৰ্গবাসী হ’বগৈ। আকৌ মনুষ্যক গংগাজল পাণ কৰায়, যমুনা জল পাণ নকৰায়। গংগা জলৰহে মহত্ব আছে। বহুত বৈষ্ণৱ লোক যায়, লোটা ভৰাই লৈ আনে। আৰু তাৰ পৰা এটোপাল এটোপাল পাণ কৰি থাকে যাতে সকলো ৰোগ ঠিক হৈ যায়। বাস্তৱত হৈছে এই জ্ঞান অমৃতধাৰা যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ বাবে দুখ আতৰি যায়। তোমালোক চৈতন্য জ্ঞান গংগাত স্নান কৰিলে মনুষ্য স্বৰ্গবাসী হৈ যায়। তেন্তে নিশ্চয় অন্তিমৰ ফালে জ্ঞান গংগা ওলায়। সেয়াতোপানীৰ নদী নহয়। এনেকৈ জানো কোনোবাই জল পাণ কৰিলে দেৱতা হৈ যাব! ইয়াত কোনোবাই যদি অলপো জ্ঞান শুনিলে তেন্তেস্বৰ্গৰ অধিকাৰী হৈ যায়। এয়া হৈছে জ্ঞান সাগৰ শিৱবাবাৰ জ্ঞান গংগা। জ্ঞান সাগৰ, গীতা জ্ঞান দাতা হৈছে এজন শিৱ, কৃষ্ণ নহয়। সত্যযুগত কোনো পতিত নাথাকে, যাক জ্ঞান দিব। এই সকলোবোৰ কথা ভগৱানে বহি বুজায়। হে অৰ্জুন অথবা সঞ্জয়..... নাম প্ৰখ্যাত হৈ গৈছে। লিখাত বহুত চোকা, নিমিত্ত হৈছে। এতিয়া শিৱ জয়ন্তী আহিলে তেতিয়া তাত ডাঙৰ-ডাঙৰ আখৰেৰে লিখিব লাগে। শিৱ হৈ গ’ল নিৰাকাৰ। তেওঁক জ্ঞান সাগৰ, ব্লিচফুল (আনন্দৰ সাগৰ) বুলি কোৱা হয়। কৃষ্ণক ন’লেজফুল (জ্ঞানৰ সাগৰ), ব্লিচফুল বুলি নকয়। শিৱ পৰমাত্মায়ে ন’লেজ দিয়ে, ৰহম কৰে। ন’লেজেই হৈছে ৰহম। মাষ্টৰে ৰহম কৰি পঢ়ায় তেতিয়া বেৰিষ্টাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ আদি হয়। সত্যযুগত ব্লিচৰ দৰকাৰ নাই। গতিকে প্ৰথমতে এইটো সিদ্ধ কৰিব লাগে যে নিৰাকাৰ জ্ঞান সাগৰ ‘শিৱ জয়ন্তী’ তথা ‘গীতা জয়ন্তী’ অথবা ‘সত্যযুগী সাকাৰ কৃষ্ণ জয়ন্তী’ তথা ‘গীতা জয়ন্তী’। এয়া তোমালোক সন্তানসকলে সিদ্ধ কৰিব

লাগে।

তোমালোকে জানা যে যিসকল পয়গম্বৰ (দূত) আদি আহে তেওঁলোকে পাবলৈ কৰি নোতোলে। দ্বাপৰৰ পৰা মায়াৰ ৰাজ্য হোৱাৰ বাবে সকলোৱে পতিত হৈ যায়। আকৌ যেতিয়া বিৰক্ত হৈ পৰে তেতিয়া ইয়াৰ পৰা ওলি যাব বিচাৰে। যি ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে সেয়াই পুনৰ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। পবিত্ৰতাৰ বলেৰে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে আকৌ অপবিত্ৰ হ'বলগীয়া হয়। মুখ্য হৈছে ৪টা ধৰ্ম, ইয়াৰ পৰাই বৃদ্ধি হৈ থাকে। ইয়াৰ পৰাই ঠাল-ঠেঙুলি ওলায়। 'শিৱ জয়ন্তী', 'গীতা জয়ন্তী' সিদ্ধ হৈ গ'লে অন্য সকলো শাস্ত্ৰ অন্তঃসাৰশূন্য হৈ যাব কিয়নো সেই সকলো মনুষ্যৰ দ্বাৰা ৰচিত। বাস্তৱিকতে ভাৰতৰ শাস্ত্ৰ এখনেই গীতা। ম'স্ত বিলাভেড (অতিকৈ মৰমৰ) পিতাই কিমান সহজ কৰি বুজায়। তেওঁৰ মত শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ। এতিয়া তোমালোকে এইটো সিদ্ধ কৰিব লাগে যে 'নিৰাকাৰ জ্ঞান সাগৰ জয়ন্তী' তথা 'গীতা জয়ন্তী' নে 'সত্যযুগী সাকাৰী কৃষ্ণ জয়ন্তী' তথা 'গীতা জয়ন্তী'? ইয়াৰ বাবে বহুত বিশাল সভা আয়োজন কৰিব লাগে। এইটো কথা সিদ্ধ হৈ গ'লে তেতিয়া সকলো পণ্ডিত তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহি এইটো লক্ষ্য গ্ৰহণ কৰিব। 'শিৱ জয়ন্তী'ৰ ওপৰত কিবাতো কৰিব লাগিব নহয় জানো। হিন্দু মহাসভাৰ লোকসকলক বুজোৱা, তেওঁলোকৰ ডাঙৰ সংস্থা আছে। সত্যযুগত হৈছে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। বাকী সভা আদি একো নাথাকে। সভা থাকে সংগমত। প্ৰথমতে সিদ্ধ কৰিব লাগে যে বাস্তৱত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ সভা হ'ল এই ব্ৰাহ্মণসকলৰ, পাণ্ডৱসকলৰ। পাণ্ডৱসকলেই বিজয়ী হৈ আকৌ স্বৰ্গবাসী হ'ল। এতিয়াটো কোনেও আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ সভা বুলি ক'ব নোৱাৰে। দেৱতাসকলৰ সভা বুলি কোৱা নহ'ব, সেইয়া হৈছে চৰ্ভাৰন্তি (সাৰ্বভৌমত্ব)। কল্পৰ সংগমত এই সভাবোৰ আছিল। তাৰ ভিতৰত এক আছিল পাণ্ডৱ সভা, যাক আদি সনাতন ব্ৰাহ্মণসকলৰ সভা বুলি কোৱা হ'ব। এয়া কোনেও নাজানে। 'কৃষ্ণ' নামেৰে কোনো ব্ৰাহ্মণ নাই। ব্ৰাহ্মণ সকলৰ টিকনী (আটাইকৈ উচ্চ ব্ৰাহ্মণ) ব্ৰহ্মাৰ নামেৰে হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ নামেৰে তোমালোকৰ ব্ৰাহ্মণ সভা বুলি কোৱা হ'ব। এই কথাবোৰ বুজাওঁতা জনো বুদ্ধিমান হোৱা উচিত। ইয়াৰ বাবে জ্ঞানৰ পৰিপক্বতাৰ আৱশ্যক। নিৰাকাৰ শিৱই হৈছে গীতা জ্ঞান দাতা দিব্য চক্ষু বিধাতা। এই সকলোবোৰ ধাৰণা কৰি পুনৰ সভা আয়োজিত কৰা হয়, যিয়ে এনেকৈ ভাবে যে মই সিদ্ধ কৰি বুজাব পাৰিম তেওঁলোকে পৰস্পৰ মিলিত হ'ব লাগে। যুদ্ধক্ষেত্ৰত মেজৰ, কমাণ্ডৰ আদিৰ সভা হয়। ইয়াত কমাণ্ডৰ বুলি মহাৰথীক কোৱা হয়। বাবা সৃষ্টি কৰ্তা, নিৰ্দেশক হয়, স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰে আকৌ নিৰ্দেশ দিয়ে - মহাসভা আয়োজন কৰা আৰু এইটো বিষয়ৰ ওপৰত আলোকপাত কৰা। গীতাৰ ভগৱান সিদ্ধ হৈ গ'লে তেতিয়া সকলোৱে বুজিব যে তেওঁৰ সৈতে যোগ লগোৱা উচিত। বাবাই কয় - মই পথ প্ৰদৰ্শক হৈ আছিছোঁ, তোমালোক উৰিবৰ বাবে লায়কতো হোৱা। মায়াই পাখি ভাঙি দিছে। যোগ লগালে তোমালোক আত্মাসকল পবিত্ৰ হৈ যাবা আৰু উৰিবলৈ ধৰিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) জ্ঞান অমৃতৰ ধাৰাৰে সকলোকে নিৰোগী তথা স্বৰ্গবাসী কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। মনুষ্যক দেৱতা কৰি তুলিব লাগে। পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ দয়াশীল হ'ব লাগে।

(2) জ্ঞানৰ পৰিপক্বতাৰে বুদ্ধিমান হৈ শিৱ জয়ন্তীৰ ওপৰত সিদ্ধ কৰিব লাগে যে 'শিৱ জয়ন্তী'য়েই 'গীতা জয়ন্তী' হয়, গীতা জ্ঞানেৰেই শ্ৰীকৃষ্ণৰ জন্ম হয়।

বৰদান: পিতাৰ স্নেহ অন্তৰত ধাৰণ কৰি সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোঁতা সঁচা স্নেহী হোৱা
পিতাই সকলো সন্তানকে এনে ধৰণেই স্নেহ দিয়ে কিন্তু সন্তানসকলে নিজৰ শক্তি অনুসৰি স্নেহক ধাৰণ কৰে।
যিয়ে অমৃতবেলাৰ আদি সময়ত পিতাৰ স্নেহক ধাৰণ কৰি লয়, অন্তৰত পৰমাত্ম (ঐশ্বৰীয়) স্নেহ সমাহিত হৈ থকা বাবে অন্য কোনো স্নেহে তেওঁলোকক আকৰ্ষণ নকৰে। যদি অন্তৰত পুৰা স্নেহ ধাৰণ নকৰে তেন্তে অন্তৰত ঠাই থকা কাৰণে মায়াই ভিন্ন-ভিন্ন ৰূপত অনেক স্নেহৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰি লয় সেইকাৰণে সঁচা স্নেহী হৈ পৰমাত্ম প্ৰেমেৰে ভৰপূৰ হৈ থকা।

স্লোগান: দেহ , দেহৰ পুৰণি দুনিয়া , আৰু সম্বন্ধ ৰ পৰা ওপৰত উৰি থাকোঁতাজনেই ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ নিবাসী হয়।

!! ওম্ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!